

Net kirkhaimat hetket

Muistattakos tet, ko mie alon pari vuotta sitte hunteeraahmaan niin mie praatasin mustikan kokoamisesta ja kommeista pihlajanmarjoista. Eivät ne elämäkuviot ole muuttunheet. Vieläki oon suurta juhlaa mennä oman koon taka methään mustikhaan. Pihlajakki on taas niin täynä punasia marjoja. On se sitten kiitolinen puu, ko se kukkii kahtheen kerthaan saman kesänä. Eeva Heilala sannoo runossa näin:

*”Mutta ko tämä elämä on niin lyhyt,
yhtä kenkien vaihtamista ruohoon ja
lumeen.”*

Mie olen nyt hunteerannu tätä viimistä viittäkymmentä vuotta elämästäni. Monta kertaa on pitäny vaihettaa lippaset talvi-kenkhiin tänä aikana. Mihinkhään ne vuet katosit? Nyt tullee miehleen, ko kultahäitä vietimä minun vihityn miehen kans menheen pyhän aikana.

Mitä sieltä nousee kirkhaampana miehleen, ko tuntuu, että se on ollu vain elettyä elämää ja kenkien vaihtamista.

- Seitsemän kertaa sain tuntea, että uusi elämä laskethiin viehreen. Net hetket on kirkhaimpia.
- Raskaat ja onnekhaat heinäpouat, ko sisarukset tulit miehinheen hankomhaan heiniä tuutterhiin ja väänsit vauvoja. Heinä tuoksu ja nokipannukahvi maistu.
- Ko traktorin ulosottaja riisu vaattheekki miehen päältä, mutta henki säily.
- Net aamunavethaan menot kovassa pakkasessa, ko klänigikhään ei meinanheet pääle mahtua, ja suijuminen oli vaikea lehmän alle.
- Sieltä navettatöiltä synnyttämhään, ja kahen viikon päästä taas navethaan.
- Mies Muurolan parantolassa talvikauen, 40 astetta pakkasta ja poika synty.
- Lasten leikit ja kouhluun lähöt, ... misshään välissä ne kasusit isoksi?...
- Rakhaina mielessä vanhukset, jotka sait olla meilä tukena ja sitten tuettavanaki.
- Nuot lastenlasten kirkhaat silmät, jotka on viimi vuosina päiviä lämmittänheet, pienet käet ämmiä kaulasta ottanheet.

Kuva: Anni Korven albumi

Net laitoit meile juhlan nuo rakhaat kläpit. Oikein hääkarkikki olit punohneet, ko tiesit, ettei meilä ole silloin niitä ollu. Olit tehneet oikein kultaisia syämiäki koristheeksi.

*”Aamusta aamuun herään ja ilta illan
perään käyn rauhaas nukkumaan.
Nyt ihmettelen tässä, näin,
Herra, elämässä lastasi talutat.”*
(virren 560 sanoitusta)

Sano pääskynen tai haukka

Pääskyet hättäilit kartanolla. Lensit kiekeröä suurela joukola ja visersit. Johan mie lähin kattomhaan, aukasin oven. Net tulit aivan porrasten etheen. Tapahtu semmonen ihme, etten ollu koskhaan ennen nähny. Ohaan meilä pääskysel asuhnee kaikki kesät mitä mie muistan. Niin, kolme pääskystä lennähti aivan veranalle minun likele, ja istahtit siihen vähäksi aikaa.

Silloin mie aattelin, että ny on tosi kysymyksessä. Mie lähin kattomhaan. Menin navethaan, kattoin ensiksi, että onko poikainen puonu pesästä. Joskus ko näin on tapahtunnu, niin on aivan hankala avustaa, joh se on puonu vasikoitten karsinhaan. Mie en nähny mithään, vaikka syynäsin lehmäin kynsiparrekki. Poikasia sielä vain istuskeli langala pesän likelä. No, johan on kumma, mie aattelin ja tulin ulos. Pääskysel hättäilit, kiersit kartanoa ja navettaa. Sitten mie katoin taihvaale: haukka leekaa aivan likelä. Mie siittäki sen erotan, ko sillä on niin harppuset siivet ko ihmiset sormet.

Tommi Taberman kirjoitti runossa:

”Älä sano lintu kuin lintu.

Sano pääskynen tai haukka...”

Haukka laskeutu rehutornin nokhaan, sammutetun joulutähen pääle istumhaan. Näytti, että pääskysekki asetuit, net näit, että mie kävelin kartanolla.

Runontekijä vielä jatkaa:

”Älä sano, samapa tuo...

Älä sano, no olkoon...”

Pitäskhään meän olla ehattomia, sanoa mikä on tosi ja oikein? Uskaltaa olla se mitä met olema ja sanoa se äähneen. Olishaan se kyllä helpompaa vissiin mennä aina myötälheeseen.

Mie olen havanu, että joh nykyhään joku poliitikko uskaltaa sanoa, että on kristitty, joh vaikka vain puoltaa kristillisiä arvoja, niin olettakos tet huomanehet, että hänen kimphuusa oikein metiaki hyökkää. Meilähän on usseita johtajia, jotka uskaltauva uskosa tunnustaa. Eihään nuita julkiksia, jotka kuuluttavva isosti, että ovva ateistia, ollenkhaan häiritä. Nehän saava aivan hiljasen hyväksymisen metialtaki.

Sulle tipahtaa hunteerinkia postiloohvaan, silloin mie istun Espoon tuomiokirkossa. Minun elämässä on taasen suuri juhlahetki. Tyttären tyär on konfirmaatiojuhlassa. Ko valkea joukko uskonsa tunnustaa alttarilla, niin minun rukkous on, ettei haukka heitä tavottas.

*”Niin kuin kukka nurmen suvisen
niin kuin lento poutapääskysen
kaunis niin sun olkoon elämäs
niin se nouskoon aina ylemmäs.”*